očekávanou exekuci, kdežto jinou částí rozhodovacích důvodů jest vysloveno, že soud nezjistil skutečností, z nichž by vyplývalo, že obžalovaný chtěl svým výrokem (souzenými projevy) neboli vyhrůžkami na zaměstnancích berního úřadu vynutiti, by neprováděli proti němu exekuci. Jestliť prvou větou rozhodovacích důvodů zjištěn objektivní směr vyhrůžek a druhou popřen příslušný úmysl obžalovaného, takže mohou obě věty vedle sebe obstáti; neboť není logicky nemožné, že si pachatel neuvědomuje a nechce směr, který jeho projev skutečně má. Druhý z právě uvedených zjišťovacích výroků — na němž pak rozsudek zakládá svůj konečný závěr, že není tudíž ani skutková podstata zločinu (§ 81, ani) § 98 b) tr. zák. po stránce subjektivní naplněna — jest opřen (odůvodněn) předpokladem, že jednáním na berním úřadě mělo se docíliti dohody o způsobu placení, pokud se týče o odpisu části daní, a obžalovaný v rozčílení, že bude museti platiti dříve, než patrně očekával, nevyhrožoval bezprostředním zlem, nýbrž podmínečně zlem budoucím a časově neurčitým. Podotýkajíc vhodně, že z onoho předpokladu může se k subjektivní stránce souzeného skutku vztahovati jen zmínka o rozčilení obžalovaného, které však o sobě nemůže obžalovaného po stránce subjektivní vyviniti, uplatňuje stížnost zřetelným poukazem výtku, že pro výrok o nedostatku zlého úmyslu, předpokládaného zločinem vydírání, nejsou v pravdě rozsudkem uvedeny žádné důvody. Výtce jest přisvědčiti. Rozčilení může sice býti příčinou, pro niž si pachatel neuvědomuje a důsledkem toho nepojímá ve svůj úmysl, že skutek (projev) v rozčilení učiněný směřuje k určitému trestně-právně závažnému účinku; rozčilení může však býti stejně také důvodem, z něhož učiní pachatel skutek (projev), jsa si vědom, že bude a, chtěje tomu, by byl způsoben účinek, ke kterému skutek (projev) objektivně poukazuje a směřuje. Lze-li takto z prostého předpokladu pachatelova rozčilení usouditi stejně jak na nedostatek zlého úmyslu, tak i na zlý úmysl, rovná se pouhý předpoklad rozčilení naprostému nedostatku důvodů, takže je rozsudečný závěr o nedostatku subjektivní stránky skutkové podstaty zločinu vydírání stižen formální vadou čís. 5 § 281 tr. ř.

Čís. 4464.

Kvalifikační moment podle § 336 č. 3 tr. zák. jest dán jen tehdy, musel-li pachatel zdolati mechanické překážky, aby se dostal k předmětu krádeže.

(Rozh. z 16. září 1932, Zm IV 308/32.)

Nejvyšší soud, přezkoumav trestní věc proti A. B., obžalovanému pro pokus zločinu krádeže, ke zmateční stížnosti veřejného obžalobce po veřejném přelíčení zrušil podle I. odst. § 35 por. nov. z úřední povinnosti rozsudek odvolacího soudu a vrátil věc tomuto soudu k novému projednání a rozhodnutí; zmateční stížnost vrchního státního zastupitelstva poukázal na toto rozhodnutí.

Důvody:

Odvolací soud zprostil podle § 326 č. 1 tr. ř. obžalovaného z obžaloby, neboť v tom, že obžalovaný vešel v noci na dvůr poškozeného, postavil se k uzamčenému kurníku a prohlížel si jej, avšak vyplašen byv majitelem a jeho psem, utekl, odvolací soud neshledal jednání, jímž vykonání zamýšlené krádeže bylo započato. Zmateční stížnost, uplatňujíc proti tomuto rozsudku důvod zmatku podle § 385 č. 1 a) tr. ř., namítá, že v obžalobě bylo tvrzeno, že obžalovaný vnikl do ohrazeného dvora, kam se mohl dostati přes plot, přes který potom utekl, a že tímto vniknutím byl by již započat trestný čin. Nejvyšší soud nemohl o zmateční stížnosti rozhodnouti věcně, neboť odvolací soud nezjistil všechny okolnosti, které by tu mohly býti podstatné. Zejména nebylo zjištěno, zda kurník byl ve dvoře ohrazeném ve smyslu § 336 č. 3 tr. zák. a zda tam obžalovaný vlezl způsobem, jaký má na mysli toto ustanovení zákona (na př. zda přelezl plot, který byl tak vysoký, že tvořil překážku, kterou pachatel musel zdolati). Při tom je třeba zjistiti, jak vysoký byl onen plot, aby se mohlo posouditi, zda tu šlo o překážku, jakou má na mysli ustanovení § 336 č. 3 tr. zák., a dále též zjistiti, zda branka ohrady byla otevřena a zda pachatel vešel, anebo mohl vejíti tímto otvorem. Stalo-li se již vniknutí do ohrazeného dvora za předpokladu § 336 č. 3 tr. zák., nebylo by lze upříti oprávnění názoru veřejného žalobce, že tu šlo již o započetí jednání, vedoucího ke spáchání krádeže. Poněvadž se tu vyskytují předpoklady 1. odst. § 35 por. nov., bylo jednáno podle tohoto ustanovení zákona a zmateční stížnost byla poukázána na toto rozhodnutí.

Čís. 4465.

Opilost člena úřadu při výkonu jeho povolání nezbavuje ho o sobě ještě zvýšené ochrany podle zák. čl. XL:1914. Nutno zkoumati, zda osoba úředním výkonem dotčená z chování člena úřadu, zakročujícího ve stavu opilosti, musela poznati, že jde o úřední výkon.

(Rozh. ze 17. září 1932, Zm IV 289/32.)

Obecní komise, sestavená ze starosty a obecních radních, kteří byli opilí neb aspoň silně podnapilí, přišla k obžalovanému J. Č. prohlédnouti plemenného býka. V chlévě vyvolali členové komise srážku s obžalovaným J. Č. a s jeho synem, spoluobžalovaným I. Č., kteří se jim postavili na odpor; obžalovaný I. Č. udeřil a zranil jednoho z radních, takže další úřední výkon byl zmařen. Soud první stolice uznal obžalované vinnými zločinem podle §§ 70 tr. zák., 2 odst. II., 3 zák. čl. XL:1914, maje za to, že opilost (podnapilost) zakročujících členů úřadu neodnímá jich výkonu povahu úředního výkonu, který byl jinak po právu. Odvolací soud však zprostil obžalované podle § 326 č. 2 tr. ř. z obžaloby, dospěv k přesvědčení, že ve stavu opilosti neb silné podnapilosti nelze prováděti úřední výkony, takže členové obecní komise nepožívali ochrany podle cit. zák. článku.

Nejvyšší soud zmateční stížnost vrchního prokurátora zamítl.